

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn.: Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

19e jaargang nr.31

=====
nadruk verboden

=====
21 maart 1975

x in de kantlijn betekent de vraag

· " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na. Ons onderwerp voor heden dient van meer geestelijke aard te zijn, daarom wilde ik met U spreken over:

DE WAARDE VAN HET GELOOF

Geloof is een innerlijk weten, dat niet door uiterlijke feiten bewezen kan worden, maar dat men voor zich, en moge - lijk ook voor anderen, aanvaardbaar kan maken.

Een mens gelooft zoveel dingen, zonder die te kunnen bewijzen. Er zijn b.v. mensen, die geloven, dat Nederland een werkelijke democratie is, zoals er mensen zijn, die geloven, dat het met Portugal de goede kant uitgaat en er zelfs mensen bestaan, die geloven dat de CIA alleen uit misdadigers bestaat of uit heiligen.

Een ieder heeft wel bepaalde bewijzen voor zijn stelling aan te voeren. Maar in alle gevallen gaat men uit van een grondstelling, die men niet bewijzen kan. En daarin schuilt nu juist de fout.

De meeste mensen denken: indien ik de bijkomstigheden kan bewijzen, of zelfs maar aanvaardbaar kan maken, zal een ander mijn grondstelling als juist moeten aanvaarden.

Wanneer wij uit willen gaan van de logica en de menselijke redelijkheid, kom je tot de konklusie, dat geloof een soort humbug is, die je jezelf voorgoochelt.

Dat men deze humbug aanvaardt, blijkt vaak een vorm van eigen belang te zijn. Want waarom zou jij nu uitverkoren zijn

en je buurman niet? Een dergelijke stelling heeft niets te maken met de goddelijke rechtvaardigheid, waarin men pretendeert te geloven en heeft ook zeker niets te maken met een kenbare werkelijkheid.

Anderen beweren, dat alles voorbestemd is. Maar waarom werken dergelijke mensen dan vaak zo hard, ontzeggen zij zich allerhande zaken om iets te kunnen bereiken? Wanneer je dit is voorbestemd, dan komt het immers toch wel, ook al maak je je daarvoor niet moe?

In de meeste gevallen is het geloof van de mensen niet alléén onbewijsbaar, maar het is tevens onlogisch. Daarom kan volgens mij de waarde van het geloof voor de mens niet gelegen zijn in de stellingen, waarop het berust, terwijl zelfs de levenshouding, die men op die stellingen baseert, niet zonder meer voor jezelf en de mensheid van betekenis behoeft te zijn.

Maar er is wel iets anders: Wanneer ik geloof, dan stel ik het bestaan van krachten buiten mij. Of die werkelijk en zo bestaan danwel niet, doet hierbij niet verder terzake. Men stelt gewoon een bepaalde kracht, die op het ik en de wereld kan inwerken.

Wanneer ik dergelijke zaken stel en mijzelf daarmee verboden acht, dan ken ik daarmee aan mijzelf mogelijkheden en een beschikking over krachten toe, die ik in mijn beeld van eigen ik zonder meer niet zal bezitten.

Anders gezegd: ik neem bepaalde beperkingen weg, die in mijn beeld over mijzelf in eigen denken en wezen voor mij bestaan.

Nu wil ik iemand citeren, een vriend van Anatole France, die tijdens een discussie opmerkte: Ons geloof is onze rationalisatie voor het onaanvaardbare in de wereld.

Wat in vele gevallen alleen maar juist zal zijn. Wij gaan uit van het standpunt, dat wij b.v. genoeg zullen moeten nemen met een bepaalde mate van milieuverontreiniging, een bepaalde mate van overlast door anderen enz. enz., omdat volgens ons zonder dit onze gemeenschap als mensen op aarde niet kan bestaan.

Wat natuurlijk kolder is. De menselijke gemeenschap kan wel degelijk bestaan, zonder dergelijke dingen tot stand te brengen, wanneer zij maar bereid is op een wat andere wijze te gaan leven.

Ergens zou een mens dit wel kunnen beseffen, maar voor de doorsnee mens is het nu eenmaal onaanvaardbaar op een andere wijze te moeten gaan leven, dan hij nu doet. Daarom gelooft hij dan in de onvermijdelijkheid van alles, wat daarvoor rond hem zal ontstaan.

Zoals er vrouwen zijn, die geloven in de onvermijdelijkheid van verontreiniging van het oppervlaktewater door wasmiddelen, omdat zij zonder dezen - zoals zij stellen - de was niet goed schoon kunnen krijgen. Wat maar betrekkelijk is, want met heel eenvoudige middelen kan men wel degelijk de was schoonkrijgen zonder verontreiniging van welke aard dan ook te veroorzaken. Maar dat kost dan wel veel meer werk.

Over het algemeen geloven wij in iets, waardoor wij kunnen menen, zelf iets meer te zijn dan anderen. Dit kan tot gevaarlijke ontwikkelingen aanleiding zijn, omdat er mensen

zijn, die op grond van een soort geloof, gestaafd met enkele feiten, er van overtuigd geraken, dat zij alleen weten, wat juist en goed is. Dat worden dan van die dreeselijke figuren, die het goed bedoelen en het vaak zelfs goed doen, maar dit alles met zo een innerlijke overtuiging, dat niemand anders het ooit beter zou kunnen weten of gelijk zou kunnen hebben, dat zij alleen reeds door deze houding voor anderen als medemens onaanvaardbaar worden.

Stel nu eens, dat je niet denkt, dat je onfeilbaar bent, niet meent, dat je weten en denken, je denkbeelden, zonder meer de enig juiste zijn. Dan kom je in een heelal terecht, waarin alle waarden tegenover elkaar afgewogen moeten worden.

Er is dan geen vaste weg naar een betere toekomst aan te geven, of een juistere en snellere weg naar het Koninkrijk der Hemelen. Er is alleen maar een aarzelend begane weg, die je schrede na schrede voor jezelf dient te vinden.

Als mens krijg je in dergelijke gevallen al snel het gevoel, dat alle waarden buiten het ik zo groot en onvermijdelijk zijn, dat je als kleine mens daartegen toch niets kunt doen, zodat men zich maar neerlegt bij omstandigheden, die zeker niet onvermijdelijk behoeven te zijn.

Wanneer je dit beseft, begint ook de waarde van een geloof enigszins kenbaar te worden. Het geloof is een richtlijn, die je denken en handelen bepaalt, maar ook wel degelijk invloed heeft op de energie, die men zal kunnen ontplooiën.

Zonder het geloof zou men niet tot dezelfde prestaties in staat zijn en vooral ook niet de betrekkelijke eenzijdigheid van leven en denken kennen, waardoor men iets tot stand kan brengen.

Toch schuilt bij dit gevoel, op grond van het geloof juist te kunnen handelen, wel degelijk een addertje onder het gras. Want gedreven door hun geloof doen mensen maar al te vaak dingen, die later geheel verkeerd blijken te zijn en die voor deze mensen en anderen dan ook onverwachte gevolgen met zich brengen.

Het is echter moeilijk hier een oordeel te geven, dat zinrijk is. Stel het liever zo: wanneer de mensen, die door hun geloof gedreven daden stelden, nu eens geheel niets gedaan zouden hebben, omdat zij wisten, dat het toch niet mogelijk is uit te maken, wat goed is of wat beter zou kunnen zijn, zou de wereld er heel anders uitzien en dit zou niet noodzakelijk beter voor een ieder zijn.

Om mijn denkbeeld te verduidelijken duik ik even in de historie. De kruisvaarders trokken uit om het heilige graf te bevrijden. Maar gelijktijdig hebben zij een groot deel van de rijkdommen van het morgenland mee "bevrijd".

Toch trokken die mensen op deze feitelijke rooftochten uit met het gevoel, dat zij daarmee iets zeer verdienstelijks deden. Zij hebben vele dingen gedaan, die vanuit een menselijk standpunt onaanvaardbaar zijn en niet stroken met de zin van hun geloof, zoals wij dit nu bezien.

Vraag u echter eens af, wat het betekend zou hebben voor de beschaving van west-Europa, wanneer zij thuis zouden zijn gebleven en niet gebruiken, voorwerpen, maar ook kennis en zo in feite een nieuwe kulturele ontwikkeling uit dit morgenland zouden hebben meegebracht.

Er zijn altijd weer vreemde oorzaken en nog vreemde-
re gevolgen te vinden in de geschiedenis. Zo is er b.v. een
grote slag in de buurt van Wenen uitgevochten tegen barbaren
en turken.

De leider van de christelijke legers slaagde er met
zeer veel moeite en offers in de vijand terug te werpen. Daar-
bij maakte men de tros buit - niet die omroep, maar de leger-
tros. Men vond daar gebrande koffiebbonen en leerden van
de gevangenen, hoe koffie te bereiden en te branden.

In het vervolg waren velen op het gebruik van koffie
zeer gebrand, zodat de koffiekultuur van Europa in feite in
Wenen haar oorsprong vindt.

Wat dit met het geloof te maken heeft? De vraag is,
of de mensen onder de heerschappij van de "barbaren" meer
zouden hebben geleden dan onder hun eigen heersers, is maar de
vraag, zoals het de vraag blijft, of er meer slachtoffers
gefallen zouden zijn, wanneer men zich had overgegeven dan nu
men zich met alle middelen tegen hen heeft verzet. Vanuit men-
selijk standpunt kan men niet stellen, dat de verdediging van
Wenen zo goed - of kwaad - geweest is. Het was voornamelijk
het verschil in geloof, dat de tegenstanders tot hun daden
bracht.

Ik hoop, dat hiermede duidelijk wordt, hoe in het
verleden vele daden van de mensen werden gebaseerd op een ge-
loof, terwijl zij hun kracht ontleenden aan stellingen, waar-
voor geen enkel werkelijk bewijs van juistheid te geven was.
Toch hebben hun daden gevoerd tot intense veranderingen in de
menselijke samenleving en daarmede werd, naar ik meen, het lot
van geheel Europa opnieuw bepaald.

De waarde, het nut van het geloof ligt hier kennelijk
niet in het beseffen van de waarheid - ook al zal elke gelo-
vige u bezweren, dat alleen zijn geloof geheel waar is -
maar in het feit, dat de mens hierdoor wordt aangespoord tot
een wijze van leven en handelen, die veel verder gaat, dan het-
geen waartoe de mens zonder dit ooit vanuit zichzelf zou
komen.

Ik stel daarom: een mens zonder geloof, onverschillig
waarin, zal nooit in staat zijn tot dezelfde prestaties als
iemand, die door zijn geloof wordt gebracht tot het tot stand-
brengen van hetzelfde.

Wij gaan verder met een vraag: U gelooft natuurlijk
in uzelf. Maar in hoeverre rijkt dit geloof in eigen wezen?
Wanneer u het op de keper beziet, denkt u over het algemeen
niet al te veel van uzelf. U denkt alleen maar, dat u handiger
en wijzer bent of kunt zijn dan enkele andere mensen. Maar
een enkeling heeft maar zelden het gevoel, dat hij een gehele
gemeenschap zal kunnen veranderen.

Toch zijn er mensen geweest, die dit wel tot stand
konden. Ik neem als voorbeeld een geloof, dat niets met God
te maken heeft om duidelijk te maken, dat het geloof zelf
reeds een voldoende stimulans kan zijn.

Lenin, onze Wladimir Iljitsch, geloofde in de juist-
heid van de stellingen van het marxisme. Het is dit geloof,
waardoor hij niet alleen maar een groot filosoof was, maar
ook werd tot de persoon, die een feitelijke minderheid in

Rusland aan de overwinning wist te helpen.

De man werd gedreven door een denkbeeld, dat op zich niet bepaald redelijk was. Om een voorbeeld te geven: Het marxisme werd ontwikkeld met in gedachten een industriegebied als b.v. Duitsland en was zeker niet van toepassing op een onderontwikkeld agrarisch gebied als Rusland.

Lenin reageert vanuit zijn geloof, dus niet bepaald logisch, maar zeer gedreven en emotioneel. Was is het resultaat? Een structuurverandering van Rusland. Deze op zich bepaalt het belang en de werkingen van het kommunisme in deze dagen.

Kennelijk had een enkele mens hier een enorme invloed, omdat hij in iets geloofde en al het andere aan zijn op zich niet redelijk gefundeerd geloof onderdanig maakte. Duidelijk komt ook in zijn geschriften naar voren, dat de revolutie, waarin hij gelooft, voor hem iets betekent, dat sterker en belangrijker dan hijzelf is, zodat hij zich daaraan geheel wijdt en offert.

Kijk nu eens naar u hier. Ik wil niet beweren, dat de bijeenkomst gelijk op een vergadering van de bond voor zwakkelingen, maar de meesten van u voelen zich in hun mogelijkheden toch nogal beperkt. Tot u gaat geloven, dat u meer kunt, dan u doet.

Wanneer u gaat leven vanuit dit besef, dat u meer bent en kunt, dan nu tot uiting komt, dan zult u ervaren, dat u zeker niet alles tot stand kunt brengen, wat u denkt, maar aan de andere kant zult u ontdekken, dat u toch in vele opzichten meer bent en kunt, dan u ooit gedacht had.

Hoe dit mogelijk is? Wel, wij beperken als mens of geest door onze voorstellingen de uitingen van ons eigen wezen nogal eens. Hierdoor schakelen wij een groot deel van onze mogelijkheden uit. Wij laten ons drijven door in feite onbelangrijke gevoelens en denkbeelden en verwezenlijken zo niet, wat als mogelijkheid in ons schuilt.

Er zijn b.v. heel wat mensen op aarde, die zeer goed piano zouden kunnen leren spelen, wanneer zij maar niet dachten, dat het zo moeilijk is en zo een hekel zouden hebben aan oefeningen en toonladders spelen. Vele van die mensen zouden mogelijk grote pianisten geworden zijn, wanneer zij de poging zouden hebben gewaagd, maar zij komen daartoe niet, omdat zij niet in zich en de belangrijkheid van het pianospelen geloven.

Er zijn mensen, die denken, dat zij hun medemensen best zouden willen genezen en er zelfs van dromen, wat zij zoal voor anderen zouden doen, wanneer zij dit maar zouden kunnen. Maar, zo zeggen zij tot zichzelf, om dit te kunnen moet je toch wel iets heel bijzonders zijn, dat is voor mij dan ook niet weggelegd.

Wat betekent, dat deze mensen nooit zullen pogen een ander te genezen, zelfs al zouden zij dit in feite heel goed kunnen doen, beter zelfs dan vele anderen, die zij nu in stilte benijden en bewonderen.

Neem nu het tegendeel: een mens, die maar matig muzikaal is, maar zich met alle krachten werpt op het leren beheersen van dit instrument, dat zo groot en moeilijk schijnt te zijn.

Deze mensen steken daarin heel wat tijd en moeite, maar zij bereiken ook wat, ook al is het Wohl Temperiertes Klavier

zeker niet zo Wohl Temperiert in het begin en gaat het proces gepaard met zweet en tranen - het zweet van de pianist en de tranen van de burens, die zijn pogen moeten aanhoren.

Die mens, in wezen niet zo geschikt voor muziekbeoefening, kan het op de duur zelfs tot concertpianist brengen, alleen omdat hij door blijft zetten, geen ander doel meer kent. Anderen, die meer en beter geschikt zijn voor een dergelijke taak, betalen dan veel geld om hem te kunnen horen spelen. En zeggen tot zichzelf : zover zal ik het nooit kunnen brengen.

Er zijn mensen, die zeker niet de grootste aanleg hebben voor b.v. paranormale genezing, maar die eenvoudig uitgaan van het standpunt: dit is voor mij belangrijk, dit is voor mijn medemensen belangrijk, dus als ik tekort schiet in eigen kracht en weten, zal er wel een God of geest zijn, die mij bij mijn pogen wil helpen.

Het wonderlijke hierbij is, dat die mensen dus alleen op basis van een geloof, een beheersende overtuiging, aan het genezen slaan en op de duur zelfs zeer goede genezers worden, ofschoon anderen, die het beter zouden kunnen leren, nooit zover zullen komen.

Het denkbeeld is in deze gevallen kennelijk het verschil tussen slagen en falen. Daarom stel ik: de betekenis van het geloof is vooral gelegen in de zekerheden, die wij daaruit menen te verwerven. Op grond van deze mogelijk niet eens werkelijk bestaande zekerheden zullen wij de moed hebben te beginnen aan taken en prestaties te leveren, die zonder dit innerlijk gevoel van zekerheid voor ons onbereikbaar zouden zijn.

Daar bij geloof het begrip God steeds weer in het geding wordt gebracht, zou ik met u ook even willen zien, wat dit begrip god in feite is.

God is een gemakkelijk iets voor de mensen. Wanneer je niet weet, hoe iets tot stand komt, of wat je er mee moet doen, zeg je eenvoudig, dat het Gods Wil is. En daarmee is de zaak dan voor jou in orde.

Wanneer iemand getroost moet worden of hulp verlangt, terwijl je dezen niet kunt geven, zeg je eenvoudig :Ik zal voor je bidden. Geloof en God zal je bijstaan.

God is eigenlijk iemand, die in de plaats kan treden van alle menselijke autoriteiten en hun meerdere schijnt te zijn. Wat de wetenschap beweert, gaat mij niet aan. Maar ik weet, dat God dit wil, dat God dit van u vraagt En dan begint weer een kollekte met plastic emmertjes.

Waarmede ik maar duidelijk wil maken, dat Gods naam nogal eens misbruikt wordt, vaak zonder dat de mensen zich zelfs maar realiseren, wat er in feite aan de hand is.

Zelfs mensen, die niet geloven, vloeken vaak en beseffen niet, wat zij zeggen. Ik neem tenminste aan, dat degene die g.v.d. voluit en luidkeels roept, daarmee niet de wens te kennen wil geven, zo snel mogelijk van de aarde te verdwijnen naar de onderwereld, waar Satan tussen vele vlammen in grote braadpannen van menselijk zielen gebraden gehakt maakt.

Het hanteren van het begrip God in vele vormen schijnt voor de mens haast onvermijdelijk te zijn, zolang hij leeft in een gemeenschap, die in het bestaan van een god, welke dan ook, gelooft.

Bij even nadenken wordt het waarom duidelijk. De mens weet van God werkelijk niets af. Het is de grote anonieme met onbepaalde macht in het menselijke denken. God is daarom voor de mens een onbeschreven blad, waarop hij zijn denkbeelden kan neerpennen en vervolgens uitroepen: O, zo is God en dit is Gods Wil.

God is dus nogal gemakkelijk en een brutaal mens kan met het begrip god dan ook van alles doen. Daarbij komt, dat god ook alles met zich laat doen, dit in tegenstelling tot hetgeen wat zijn gelovigen vaak omtrent hem verkondigen.

Nog niet zo lang geleden werden de gelovigen bleek, wanneer iemand beweerde, dat er geen god bestaat. Zij keken dan onmiddellijk omhoog in de hoop de bliksemschicht niet te missen, waarmede de Almachtige deze ketter uit zijn aardse lijden zou verlossen om hem te onderwerpen aan een eeuwig en veel erger lijden. Dit alles ter verlichting van de gelovigen en de stichting van de vromen. En al gebeurde het nooit, zij bleven kijken.

Maar zo er een God is - wat ik geloof - laat Hij ons maar begaan. Hij is dus zeker geen wezen, dat zeer op zijn rechten staat, geen diktator, ook al willen de verkondigers van verschillende geloofsstellingen ons dit gaarne laten geloven.

Waarom de mensen zo vaak de nadruk leggen op de macht van God, zijn uitdrukkelijke wil, zijn genade enz.? Ik meen, dat men dit doet om een autoriteit te vinden, waaraan men zich vast kan klampen. Ik citeer een van onze broeders, die in dit verband stelde:

De mens maakt zichzelf een beeld van God, noemt dit de eeuwige waarheid en beroept zich voortaan daarop om in den vervolge al datgene te doen, wat hij zonder een dergelijke autoriteit achter zich nooit tot stand had durven brengen.

Maar wanneer ik spreek over God, zo spreek ik in ieder geval over een basiskracht of eerste kracht. Of er hierbij gedacht moet worden aan een denkend en bewust werkende kracht kan niemand u zeggen. Het is een kwestie van mening, van geloof. Ik ben er van overtuigd, dat er een denkende, machtige en levende God bestaat, ook nu. Maar ik kan het niet bewijzen, zodat een ieder daarover mag denken, zoals hij wil.

Eén ding is echter zeker: er is een kracht, die overal rond ons aanwezig is en ook in ons een rol schijnt te spelen. Aanvaard ik die kracht in welke voorstelling daaromtrent dan ook, zo zijn er voor mijn bewustzijn minder grenzen tussen die kracht en mijzelf. Ik sta meer open voor die kracht. Mijn wezen kan meer van die kracht ervaren en erkennen.

Maar dit wordt niet bepaald door mijn omschrijven van die God, maar eerder door de wijze, waarop ik mijn beeld van God in mijzelf kan beleven.

Wat voor ons interessant kan zijn. Indien wij ons afvragen, wat de waarde van geloof is, zo mogen wij m.i., sprekende en denkende in de wereld van stoffelijke mensen, menselijk redelijk zijn. Dan kun je stellen, dat de waarde van een geloof voornamelijk gelegen zal zijn in datgene, wat wij daaruit en daardoor aan kenbare feiten verwerven.

Wat verwerft de mens uit een geloof? Weerstandsvermogen

bijvoorbeeld.

Wanneer wij geloven, dat iets uit gods wil of naam gebeurt, kunnen wij dit gemakkelijker aanvaarden. Wij verzetten ons minder daartegen en mopperen er minder over. Zo besparen wij de energie, die wij anders aan zelfbeklag zouden besteden en slagen met behulp daarvan er vaak in de onaanvaardbare toestanden deels voor onszelf op te heffen. Inderdaad een kracht, een waarde, die veel mensen in een geloof zullen vinden.

Stel: Ik geloof dat God met ons is. God is met mij. Wat er met andere woorden op neerkomt, dat je zegt: Ik sta niet alleen, ik ben niet beperkt tot datgene, wat ik besef zelf te kunnen, maar mijn beperking ligt slechts in datgene, wat God mij toelaat te doen. Ik kan dus meer zijn dan mijzelf alleen.

Dit is zeker geen redelijke benadering van het leven. Maar 't betekent wel, dat je voor jezelf bepaalde grenzen van besefte mogelijkheid terzijde stelt en daardoor vollediger kunt leven en meer tot stand kunt brengen.

Een ander deel van menig geloof is een hiernamaals, dat korrigerend werkt. Onder U zijn er, die zich mogelijk nog de tijd herinneren, dat statige pastoors, compleet met sigaar, bonnet en een lang, aan de vrouwen mode ontleend schijnend, kledingstuk de armen welwillend toespraken, zeggende: Hoe zijt gij gelukkig, dat gij hier op aarde zo weinig hebt, want in de hemel zal u zoveel te meer gegeven worden.....

Dat komt natuurlijk maar zelden uit. De pastoors zelf geloofden trouwens volgens mij ook niet hierin, anders zouden zij wel wat zuiniger geleefd hebben. Maar de meeste pastoors, die dergelijke dingen bij voorkeur zeiden, hadden een omvang, waarbij zelfs die van het medium nog maar heel bescheiden is.

Er moet dus wel iets anders aan de hand zijn bij dit geloof in een hiernamaals, dat compenserend werkt - en gelijktijdig bij de vaak voorkomende aversie tegen de mogelijkheid van reïnkarnatie.

Volgens mij heeft de doorsnee mens het gevoel, dat hij recht heeft op méér, dan deze wereld van stof hem kan geven. Wanneer hij nu denkt, dat hij dat alles eens toch zal verkrijgen, zal hij zich nu minder moeite geven, om al, wat hij verlangt reeds nu te verkrijgen. Wat weer betekent, dat die mens minder egoïaan, egoïstisch en egocentrisch op de wereld kan reageren.

Het geloof in een compensatie in het hiernamaals zal een mens vaak in staat stellen op aarde menselijker te leven en minder in zichzelf besloten te bestaan. Een waarde, die mogelijk berust op misvattingen, maar waaraan wij een werkelijke betekenis voor de mens op aarde toch zeker niet ontzeggen mogen.

Het is gemakkelijk vreemde verhalen te vertellen, waarin het geloof kenbaar wordt als een bijgeloof, dat op de hak genomen dient te worden. Maar ondanks de logica, die in dergelijke verhalen voorkomt, voel je daarachter het verlangen naar het wonder.

Ook deze verhalen maken duidelijk, hoe zeer mensen vaak verlangen van een ander een bevestiging te krijgen voor de waarheid, van hetgeen wij pretenderen te zijn.

Er zijn minsters, die menen, dat zij inderdaad landsbelang goed kunnen dienen, omdat er zoveel mensen zijn, die hen zeggen, dat zij dit inderdaad kunnen. Zonder dit zouden zij mogelijk beseffen, dat zij er niet veel van terecht brengen.

Er zijn wethouders en burgemeesters, die, gesteund door anderen die beweren, dat bepaalde dingen inderdaad logisch en noodzakelijk zijn, het gevoel koesteren, dat zij alleen maar juiste besluiten nemen. Komt daar dan een Nieuwmarkt: tussen, dan betreurt men dit natuurlijk, maar dit kan het gevoel, dat mens wijs en juist handelt, niet aantasten, vooral niet, wanneer de sloop in de familie blijft.

Stel nu eens, dat dergelijke mensen die zekerheid niet zouden hebben. Wat zou er dan gebeuren? Een stad wordt geregeerd dank zij de blunders, die de bestuurders maken. Want hierdoor ontstaan veranderingen, die een verdere ontwikkeling afdwingen. Hetzelfde geldt voor een natie:

Het is niet de wijsheid van zijn bestuurderen, daardoor de ontwikkeling van een volksgemeenschap wordt bepaald. De ontwikkeling komt voort uit de dwaasheid van de leiders, waardoor veranderingen in het volk gestimuleerd worden en zo uiteindelijk een ontwikkeling tot stand wordt gebracht. Wat men aan politieke partijen niet behoeft te zeggen, want zij zullen dit niet geloven, zelfs niet, indien het met feiten wordt gestaafd.

Want mensen spreken de dingen aan, zoals zij die leren kennen. Zelfs een kennelijk bewijs van verandering laat de mensen koud. Zij halen de schouders op, maken er een grap of een drama van en gaan voort op de oude weg. Alles moet gelijk blijven, tot een verandering onvermijdelijk wordt.

Wij allen zijn gebonden met het zijnde, met ons denken omtrent de feiten, die wij maar ten dele kennen. Wij proberen het bestaande in stand te houden. Het geloof heeft daarbij de invloed van een onbewuste eenzijdigheid, waardoor wij iets anders bereiken, dan wij veronderstellen en zo ondanks onszelf een ontwikkeling helpen bevorderen.

Je moet de dingen in hun ware verband zien om dit te beseffen. Ik zou hier een grapje van onze vriend Henri willen aanhalen, die stelde: De ontwikkeling van extremisme aan beide zijden van de politieke scala voert tot toenemend militarisme, want het is uiterst links, uiterst recht. Om beurten roepen de extremisten het volk toe: Links, rechts, waarop het volk marcheert.

Wanneer u dit als een grap beziet, moet u het volgende beseffen: Indien mensen zich uiterst links of rechts voordoen uit eigen belang, zullen zij niet betrouwbaar zijn. Maar mensen die links of rechts zijn, omdat zij geloven, dat dit de enig juiste weg is voor de mensheid, kun je vertrouwen.

Met hen behoeft je het niet eens te zijn, maar je kunt op hun reacties rekenen en vertrouwen op hun instelling en daden. Hun eenzijdigheid maakt het tot een vaste waarde binnen het patroon van veranderingen, dat zij tot stand helpen brengen.

Laat ons meer persoonlijk zijn: U leeft. U hebt een geloof - welk geloof dit is is van geen belang, dat moet u zelf weten.

Besef, dat dit geloof voor u een bepaalde relatie met de werkelijkheid betekent, onverschillig, of uw geloof de toekomst van de mensheid betreft dan wel te maken heeft met God en goddelijke krachten. Uw banden en besef in de wereld worden hierdoor bepaald.

Besef, dat u hierdoor tot een ageren komt in uw besefte werkelijkheid, die voor een ontwikkeling daarin belangrijk en juist is, hoezeer andere mensen uw visie en handelen mogelijk zullen afkeuren.

Zodra u alleen aan uzelf denkt, gaat het slecht met u en gaat het slecht met de gemeenschap. zodra u echter een geloof hebt en daardoor uw eigen besef a.h.w. uitbreidt over een groot deel van de wereld - hoe eenzijdig die banden ook overigens mogen zijn - zo komt u in dit geheel van de wereld en eigen leven tot werkelijke prestaties.

Nu zeg ik u vanuit mijn weten, dat voor u een geloof zal zijn, dat elke mens voor zich in contact kan komen met de geest. U bezit deze mogelijkheid, zo goed als u kunt uittreden naar de sferen. Dit laatste is zelfs inhaerent aan uw bestaan als geest in de materie.

Uw geest is en blijft verbonden met geestelijke werelden. Dit is voor mij een konstaterbaar feit. Maar indien U als mens daarin niet gelooft, zult u zich van deze mogelijkheden in uw eigen wezen niet bewust worden.

Geloof u wel in deze verbondenheid en mogelijkheid en gelooft u tevens in uw eigen capaciteit om de waarde van een dergelijk geloof werkelijk te beleven, zo zult u inderdaad contact hebben met de werelden van de geest en uit kunnen treden in de werelden van de geest.

Geloof u alleen in alles, wat anderen u zeggen, zo is dit in feite gemakzucht. Wie op deze wijze op gezag gelooft, vraagt zich maar zelden af, wat hij of zij nu werkelijk gelooft.

Dit zijn mensen, die zeggen: mijn geloof is een onfeilbare waarheid, omdat ik deze reeds op de kleuterschool heb geleerd.

Indien u zelf vecht met een geloof, wanneer u probeert deze innerlijke wetenschap, die buiten u niet bewijsbaar is, op een punt te brengen, waarop het mogelijk wordt het geloof op de proef te stellen, hoe dan ook, dan ontstaat iets anders.

Wij hebben dan niet meer te maken met een geloof zonder meer, maar hebben in feite te maken met een vermogen, een macht. Deze macht is niet ontleend aan het andere rond u. Het is altijd in de eerste plaats een macht, die zetelt in uzelf.

Het is geen kracht, die van buitenaf aan u zal worden toegevoegd, het is een kracht, die in de eerste plaats in u bestaat en vanuit uw eigen wezen werkt, onverschillig of u al dan niet een aanvulling van uw krachten van buitenaf meent te verkrijgen of verkrijgt.

Dan moet u geloven, denken, leven en zult voortdurend meer uw eigen geloof voor uzelf waarmaken door het bewijs, dat voor u in dit vermogen, deze macht, gelegen is. U zult dan met minder angsten leven en gelijktijdig steeds meer bereiken en beseffen.

Angsten komen steeds weer voort uit onzekerheid. Wie bang is voor morgen, zal die angst vooral kennen, omdat volgens zijn besef het heden niet juist beleefd wordt.

Alleen een mens, die tekort schiet t.a.v. zijn eigen geloof, zal het gevoel van schuld in zich kennen, belast zijn met een gevoel van onvolkomenheid en zo de toekomst vrezen.

Een mens, die eerlijk waarmaakt wat hij gelooft, met inzet van geheel zijn wezen en geheel zijn kracht, heeft die angst voor morgen niet en kent ook geen angst voor de dood.

Zelfs een mens, die het gevoel heeft alles in zijn leven volbracht te hebben zonder ooit in een voortbestaan te geloven, zal zonder vrees het einde onder ogen zien. Hij kan zijn uitblussing aanvaarden, omdat hij innerlijk het gevoel heeft toch een blijvende betekenis te hebben gewonnen, door hetgeen hij tijdens zijn leven voor anderen betekende.

De mens, die meer weet omtrent de werkelijkheid van het voortbestaan, zal in het besef zo goed mogelijk gehandeld en geleefd te hebben, alles rustig achterlaten in het besef: ik ga eenvoudig verder en in het volgende bestaan zal ik mogelijk andere taken en ervaringen vinden. Maar door de wijze, waarop ik in dit leven aan mijn innerlijk besef van waarheid heb beantwoord, zal ik ook later zeker goed en bewust verder kunnen leven. Dood en verandering betekenen in dit verband voor mij niets van betekenis.

Het geloof geeft je een houvast, waardoor je je als mens en geest minder bezig zult gaan houden met morgen en meer bewust deel zult zijn van alles, wat er vandaag gebeurt.

Het is iets, waardoor je minder aan jezelf gaat denken, terwijl je door dit geloof tevens eigen krachten, mogelijkheden en vermogens verder ontwikkelt.

Daarom kunnen wij geen waarde ontzeggen aan welk geloof dan ook. Zeker, geloof is altijd voor een groot deel emotie en sommige mensen, die te veel knielen in besef van eigen vroomheid, krijgen dan ook meer eelt op hun hart dan op hun knieën. Maar zelfs indien ons geloof voor ons in de eerste plaats een reden van zelfverheffing zou zijn, zo zullen wij daarin nog steeds krachten en mogelijkheden vinden, die zonder dit door ons niet gerealiseerd worden worden.

Zeker, dergelijke ikzoekers blijven ergens van de werkelijkheid geïsoleerd en dit isolement zal hen te enigerlei tijd opbreken. Maar denkt men in het geloof niet voornamelijk aan zichzelf, maar beleeft men daardoor intenser alles, wat rond het ik is - zelfs indien men dit beperkt tot de broeders en zusters van eigen gemeenschap, dan zal men hierin reeds een verbondenheid vinden, die in haar wezen verder reikt dan het menselijke bestaan en terecht een vorm van kosmische verbondenheid genoemd kan worden.

Daarmede zou ik willen afsluiten. Indien U wilt, kunt U echter eerst reageren.

x Kan geloven voeren tot beleven van iets en is zodra men tot de beleving komt, het geloof voorbij?

- Neen. Wanneer wij geloven komen wij hierdoor inderdaad wel tot beleven. De beleving zal voor ons dan de werkelijkheid van ons geloof wel onderstrepen. Maar dit betekent nog niet, dat ons geloof overbodig is geworden, want het omvat niet slechts de beleving, maar ook de voor ons aanvaardbare verklaring daarvan.

Wat betekent, dat de beleving verkeerd kan worden uitgelegd krachtens ons geloof, dat ons echter toch de mogelijkheid

geeft, tot verdere belevingen, vermogens te komen. Wij vinden dan mogelijk afwijkende verklaringen en worden zo iets bewuster van de werkelijkheid. Maar zolang wij het beleven niet geheel en in zijn eigen waarde kunnen ervaren en in ons werken, zullen wij als uitleg steeds nog beperkt blijven tot een geloof, een onredelijke kennis, die niet het geheel van alle feiten en waarheden omvat.

Vergeet niet, dat - zo u iets dergelijks beleeft - het krachtens een reeds bestaand geloof tot stand komt. Het geloof is en blijft een geloof, is nog steeds niet bewijsbaar of be-
wezen.

Voor u wordt door belevingen echter het geloof tot een vanzelfsprekendheid, waarover je niet verder hoeft na te denken, zodat u meer aandacht kunt geven aan de wereld. U zult dan verdere speculaties en gevoelens aan het reeds in u bestaande geloof toevoegen, waardoor uw belevingsmogelijkheden zich weer zullen uitbreiden.

Je moet toch een beetje objectiviteit behouden, indien geloof en ervaren langzaamaan versmelten tot een in jezelf beleefde werkelijkheid. Men heeft wel eens gesteld: Indien gij eerst gelooft, zal al het andere u gegeven worden. Maar daarvan kwam niet veel terecht bij de betrokkenen. Kennelijk hebben zij dus niet voldoende intens geloofd - sprekende vanuit het geloof zonder meer. Wat voor de betrokkenen als beleving aanleiding zou moeten zijn hun waardering van hun geloof te herzien en de werkingen, die daarin mogelijk zijn, anders voor zich te omschrijven.

Om te besluiten het volgende: Wij leven in een kosmos. Die kosmos is voor ons onoverzienbaar. In die kosmos bestaan zovele mogelijkheden tot leven, beseffen, zoveel voorstellingen van de werkelijkheid, dat ons eigen besef zelfs het bestaan van dit alles niet werkelijk kan bevatten.

Indien wij door het geloof over de grens van ons besef en denken wegspringen, zo vinden wij meer van die werkelijkheid, ook al kunnen wij die niet juist duiden of verklaren.

Wanneer wij werkelijk geloven, vinden wij in onszelf een evenbeeld van het andere, waarmede wij verbonden zijn. De benadering van de werkelijkheid begint in jezelf. Zelfs Jezus verklaart meerdere malen, dat het Koninkrijk Gods in U is, niet dat het ook ergens anders is of bestaat.

In ons, dat is de term, die de waarde van het geloof duidelijker maakt m.i., want door het geloof vinden wij een innerlijke relatie met de kosmos, waardoor wij ook steeds meer van de werkelijkheid van die kosmos in en door onszelf zullen kunnen beleven.

Onze verklaringen omtrent die kosmos blijven natuurlijk een kwestie van emoties, zoals wij veel ook zullen trachten weg te verklaren, wat ons een aantasting van eigen waarde schijnt te betekenen.

Naarmate wij innerlijk meer ervaren en zo de kosmische werkelijkheid meer doordringt tot ons wezen, ontstaat ook voor het ik een steeds sterkere band met die kosmische werkelijkheid, die op geen enkele wijze meer te vernietigen is.

Indien wij zouden keren tot de chaos en alles in besef zouden vernietigen, tot wij, sluimerende in een ontkenning

van eigen bestaan, opnieuw tot bewustzijn komen, zal geen enkele band met de kosmos, die wij eens in ons gevonden hebben, teniet zijn gegaan.

De banden met de kosmos in ons gaan verder dan ons vermogen tot beseffen, zijn machtiger dan ons denken en beleven, overschrijden alle beperkingen van ons denken om trent eigen vermogen en mogelijkheid. Zij omspannen alles, wat wij ons onder tijd, bestaan, mogelijkheid, maar voor kunnen stellen.

Deze banden drukken wij dan weer voortdurend door ons wezen uit, onverschillig in welke wereld wij ook zijn. Wij hebben geen redelijk houvast daarvoor en zullen trachten, wat in ons bestaat plus alle verbondenheden die in ons bestaan, te verklaren door onlogische redeneringen, die uitgaan van grondstellingen, die onbewijsbaar zijn.

Die onbewijsbaarheid blijft bestaan, omdat wij niet in staat zijn de werkelijkheid voldoende bewust te omvatten en weer te geven, hoe logisch overigens onze redeneringen en argumenten ook mogen zijn, waarmede wij deze emotionele innerlijke ervaring en de daaruit voortkomende stellingen als redelijk zeker trachten aan te tonen.

Op deze wijze hebben wij onszelf dan waargemaakt in onze hoogste betekenis binnen de kosmos, maar om dit te kunnen bereiken, hadden wij het geloof nodig. Wij moesten een denkkader vinden, waarbinnen onze innerlijke werkelijkheid en verbondenheid in onze eigen wereld voor ons aanvaardbaar tot uiting konden komen.

Daarom stel ik, dat een van de grootste waarden, die wij in een geloof kunnen vinden, wel de band met de werkelijkheid is, die wij zo niet alleen beleven en sterker tot uiting beengen, maar gelijktijdig voor onszelf tot meer bewust beleven brengen.

Het geloof is een begin. Wanneer wij leven uit ons geloof, vallen steeds meer van de sluiers van de werkelijkheid weg en komen wij op een pad, dat men inwijding noemt en ook wel bewustwording pleegt te heten.

Maar of je het inwijding of bewustwording noemt: het is in wezen alleen een door ons geloof de werkelijkheid leren betreden. Wij leren ons geloof aanpassen aan de werkelijkheid, die zichzelf steeds weer aan ons bewijst, ofschoon wij lange tijd verklaringen en rationalisatie van node zullen hebben om onszelf te leren aanvaarden.

Geloof geeft ons de mogelijkheid, steeds meer te leven in en met de werkelijkheid, zonder daaruit weg te vluchten en de betekenis van die werkelijkheid voor ons wezen te ontkennen.

De waarde van het geloof is dan ook gelegen in de weg, die het voor ons betekent, een weg die wij ondanks al onze beperking van bewustzijn en vermogens kunnen gaan, zodat wij ons steeds verder ontplooiën.

Dank zij het geloof gaan wij op tot een besef van hogere en hoogste werelden. Ons geloof zal met ons blijven, omdat wij niet zonder verklaring zullen aanvaarden. Maar hoe dan ook, wij kunnen verder gaan.

Een geloof is voor de mens een soort spoorkaartje, waardoor hij plaats kan nemen in de trein, die rijdt van

Illusie naar werkelijkheid.

En dat is het einde van mijn betoog. Hebt U nog commentaar? Niet, dan bent U aan de koffie toe en geef ik het medium de mogelijkheid weer tot eigen persona terug te keren.

Ik dank U voor uw aandacht en wens u een goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Wij moeten verder gaan met de geestelijke onderwerpen. Maar wat moet je daaraan nu doen? Ik heb zelfs even gedacht aan een geestelijk ABC. Ik vrees echter, dat ik hierin zou mislukken, wanneer je uitgaat van de geestelijke betekenissen alleen. Want ik zou waarschijnlijk beginnen in de stijl van:

A is een atheïst, op Athos geboren uit monniken - arbeid en zonneglören

Wat niet geestelijk genoeg zou zijn, ook al zitten daarin een atheïst en een monnik. Daarom zullen wij maar wat spreken over mensen, die met paranormale krachten werken.

Spreek je over paranormale krachten, dan denken de mensen altijd weer aan iets, wat heel erg plechtig is. Zij stellen zich de zaak ongeveer als volgt voor:

De paragnost trekt zijn bijzondere gewaden aan, gaat boven op een tafel staan om wat dichterbij God te zijn dan anderen, strekt biddend de handen uit en begint vervolgens met een helderziende waarneming.

Wat kletsboek is, want dergelijke vermogens zijn in wezen heel gewoon en deel van het gewone bestaan van de mens.

Wanneer men iemand paragnost noemt, wat een deftige naam is voor spokenkijkers en zo, heeft men het in feite alleen iemand, die in zijn waarnemingsvermogen iets ruimer zit dan de meeste anderen.

Er zijn mensen, die denken dat je, wanneer je een dergelijke "gave" hebt, heel wat bijzonders moet zijn. Maar denk nu even na: de een heeft zijn eigen gebit, de ander heeft een kunstgebit. Is dit een zo groot verschil?

De kunst...

Daar voel ik wel wat voor: de kunst. Maar dan zou ik ook moeten zeggen: iemand, die paranormaal begaafd is, is iemand, die minder kunstmiddelen nodig heeft om de werkelijkheid van het leven te ervaren.

In uw wereld liggen de zaken zo, dat veel van hetgeen in feite natuurlijk is, veel mensen tegen de streek ingaat. Wanneer iemand gewoon toneel kan spelen, zonder een opleiding te hebben gevolgd compleet met diploma, dan vindt men zo iemand eigenlijk maar een buitenbeentje, ofschoon die in feite van nature bezit, want anderen, soms verzeefs, proberen aan te leren.

Indien op aarde iemand een ander geneest zonder een doktersbul te hebben, is hij strafbaar en gaat hij de laan uit, al is zijn patiënt ook nog zo goed gezond geworden. Toch vraag ik mij af, waarvoor men juist bij dokters een bul nodig heeft. Kunstmatige inseminatie of zo?

Wanneer iemand telepaat is, zijn de meeste mensen bang, wijzen zo iemand af. Zij denken kennelijk, dat zo iemand voortdurend ieders geheimste gedachten afluistert. Net of het zo leuk is steeds meer weer te bemerken, hoe anderen op hun baas kankeren, ruzie hebben, aan vrouwtjes en mannetjes denken, en dat soort zaken even is het misschien wel aardig en onthullend. Maar je baalt er van, vóór je het weet.

Van helderziende waarnemingen maakt men ook al zo snel iets ideaals. Die mensen hebben het toch maar goed, fluistert men dan, zo altijd maar alle geesten rond zien zweven. Stel je voor, dat dit zo is. Je ziet een geest staan, loopt er naar toe, omdat je meent deze te kennen. Je let niet op, lijn negen komt er aan en voor je het weet, lig je er onder. Dan kun je tenminste meteen met die ander meegaan.

Kortgezegd: zodra je van dergelijke gaven iets bijzonders of iets begerenswaardigs gaat maken, zit je wel mooi fout. Je moet proberen dergelijke dingen als normaal te beschouwen.

Wanneer je iets kunt, wat aan ander niet kan, ben je daarom nog niet meer of beter dan die ander, nietwaar? Jij kunt mogelijk iemand paranormaal genezen, maar een ander kan weer met zijn oren kwispelen. Waar ligt het verschil? U geneest mensen, maar de ander brengt mensen aan het lachen. Is dat soms minder waard?

Begin maar de zaken niet zo zwaar en gewichtig te zien. Dan kom je verder. Kijk naar wat er werkelijk gebeurt. Ik ben na mijn dood overal gaan kijken, hoe de zaken in elkaar zitten. Per slot van rekening zit ik nog niet zo lang bij deze baas en dan word je wel eens nieuwsgierig, war er op aarde met geestelijke zaken en krachten zcaal gerotzoooid wordt.

Ik ben b.v. gaan kijken bij voedoe en dacht heel wat te zien te krijgen. Maar dat valt tegen... Er stond iemand te stampen. Die piept dan wat en de anderen riepen, dat de geest gesproken had. Een geest met een spraakgebrek zeker? Mij klonk het eerder naar ademnood door al die overbodige gebaren en passen.

Er was ook iemand, die een kip onthoofdde en later nog 'n geit slachtte. Maar dat was zowat alles, wat er uit scheen te komen. Tot ik een nogal miezerig ventje zag, dat er zeker niet als iemand bijzonders uitzag. Die begon op een gegeven ogenblik te spreken. duidelijk en verstaanbaar.

Er kwam een grote vent aan, die ze Houhgan noemden of zo iets. Het klinkt in ieder geval naar beginnende misselijkheid. De man rookte een grote sigaar, had een mooi petje op en een slobberjurk, die het midden hield tussen de trouwjurk van een bruidje en de jas van de priester bij een rouwdienst.

Die vond, dat dat kleine ventje, dat notabene een directe lijn naar de geest had, de moeite niet waard was. Toch had die kleine werkelijk een nogal hoge geest aan de lijn en het kwam er uit, of het er onder druk uitgespoten werd.

Volgens mij waren die mensen maf, een beetje lichtelijk geraakt. Ik ben echter verderop gaan kijken, in Tibet. Ik dacht, dat daar nog een grote magische beweging was, maar dat valt hard tegen. De meeste monniken zijn daar nu bezig om wegen aan te leggen. Het monnikzijn vergeten zij dan maar, want daar worden zij toch niet meer wijzer van.

Eindelijk zag ik een drietal gekke oude kerels zitten, die kennelijk met iets bezig waren. Twee daarvan waren nog blind op de koop toe ook. Die zaten zo te wiegen, dat het bij de klaagmuur niet misstaan zou hebben, wanneer zij maar op de poten waren blijven staan.

Opeens zag ik tussen die drie een soort groene driehoek van licht ontstaan. Er was kennelijk een fantastisch contact tussen hen en iets ander. Ik bemerkte toen, dat het ging om een klein jongetje, dat bij de een of andere wegeenleg onder een wat te haastige chinese truck was gekomen.

Het kind had een gebroken been. Ik zie die driehoek weven, beven, trillen, en op een gegeven ogenblik was het, alsof er de vonken vanaf spatten, zo een soort effect als je op de film wel ziet in de laboratorium van de krankzinnige dokter.

Even later liep het kind genezen weg: het beentje was niet meer gebroken. Dus wilde ik wel eens weten, wat die drie oudjes nu eigenlijk hadden gedaan. Het bleek heel eenvoudig te zijn:

Die drie geloofden, dat alles, wat ziekte en allende is, niet echt is, waan, namaak. Zij concentreerden zich op het feit, dat het kind goed was in werkelijkheid. Het leek er op meer, dat zij redeneerden: wanneer wij nu maar sterk genoeg in het goede geloven, ook in het goede in dat kind, zullen er geen fouten meer mogelijk zijn en wordt het kind gezond. En het kind werd gezond.

Ik wilde nog wat verder gaan kijken en kwam terecht in Frankrijk, ergens bij Avignon. Daar waren een stel mensen bezig met een soort duivelsbezweving. Zij kregen contact met een entiteit, die heel wat hoger stond dan ik.

Die geest komt dus en probeert die lui aan hun verstand te brengen, dat zij alleen maar harmonisch moeten zijn. Maar wat die lui er van maakten ... een grote geit of bok, precies weet ik dat niet. Maar het sfeertje deugde niet. Het stonk als limburgse kaas. Daarop brak die geest het contact af.

Maar die mensen waren werkelijk paranormaal begaafd, anders hadden zij die geest niet kunnen bereiken. Maar zij gingen met hun eigen denkbeelden proberen elke geestelijke kracht, die zij maar te pakken konden krijgen om te vormen in iets, wat zij wilden aanbidden. Nou vraag ik je. Dat zijn geen mafketels meer, die zijn helemaal mesjoche.

Ik ging weer verder en kwam in Afrika terecht, waar het ook een mooie rommel is, wanneer je het bekijkt. Maar ik hield mij natuurlijk niet bezig met al die mensen daar, die zich generaal en staatsman voelen, want als je daarnaar kijkt, is het maar goed, dat je al dood bent. Anders zou je je kapot lachen.

Maar ergens in het achterland was een medicijnman bezig het weer te bezweren. Je zou zo denken, dat die kunst ook niet veel waard is met alle droogte, die zij daar gehad hebben, maar de man zag werkelijk kans een regenwolkje bij

elkaar te brengen.

Ik wilde natuurlijk kijken, hoe het ging en dacht bij mezelf: Had ik dat vroeger maar gekund. Wanneer we naar het strand gingen en er te weinig ruimte was, even een regenwolkje laten komen en zodra er ruimte is, de zaak weer afzetten en lekker jaan zitten.

Goed, ik stond de zaak dus uit te pieren en wat zie ik? Die vent had eerst een normale uitstraling. U weet het waarschijnlijk nog niet, maar in onze ogen lopen de mensen er allemaal bij als een meestal halfdefecte neonverlichting.

Dus wat deed die man? Hij stond zichzelf eerst een beetje op te blazen, doet of hij iemand van zijn vroege voorvaderen is, echt aapachtig, en blijft opeens stil staan, zwaaid met twee stokken met kwastjes, schudde met het gekke ding, dat hij op zijn hoofd had en opeens zag ik zijn uitstraling groeien.

Op een gegeven ogenblik was die uitstraling werkelijk zó groot geworden, dat ik mij begon af te vragen, wat er nu weer zou gaan gebeuren. Opeens werkte die uitstraling als een soort stofzuiger: alles wat er maar aan stofjes en deeltjes in de lucht was, werd bij elkaar gezogen en ook het beetje waterdamp, dat er in de lucht zat, werd naar dat zelfde punt getrokken.

Het werd een wit wolkje, dat steeds donkerder werd, een eindje zakte en het begon uiteindelijk te regenen en flink ook. De man bleef maar staat wapperen met zijn staarten op een stokje tot het uiteindelijk werkelijk hard regende. Toen dacht hij kennelijk: doe het nu verder maar zelf. Hij bewoog, de uitstraling schrompelde in elkaar als een doorgeprikte ballon. Daarna klopte hij zich kennelijk op zijn borst tegenover een paar stamgenoten, die naderbij kwamen.

Ik wilde die mens in de gaten houden. Niet, dat ik zo op Afrika gesteld ben. Als geest merk je het verschil niet zo erg meer op trouwens. In ieder geval, ik heb die man ook mensen zien genezen.

Ik heb altijd gedacht, dat die toverdokters halve oplichters waren, zoiets als Sequa of zo iets, zo van: het helpt soms wel, maar dan moet je niet vragen hoe ...

In ieder geval was de man bezig vlak bij een zieke met een hoop gespring, gerammel en gerommel en er gebeurde niets. Toen bleef hij opeens staan, verbrandde wat kruiden.

Ik keek eens naar de patiënt. Het was een vrouwtje, dat werkelijk erg ziek was, ik denk dat het zoiets als typhus was. Ze was er zó erg aan toe dat ik dacht: ik blijf maar in de buurt, dan kan ik haar dadelijk meenemen, want het is zo zelig, wanneer je na de overgang helemaal alleen staat.

Toen zag ik die vent weer datzelfde kunstje uithalen: zijn uitstraling werd meer dan twee maal zo breed. Normaal is een menselijke uitstraling blauw met wat vlekjes van rood en soms geel er in. Maar een zuiver witte uitstraling kom je bijna nooit tegen.

Maar de uitstraling van die man werd aan de buitenkant helemaal wit. Het begin te flonkeren in dat wit. Zo ongeveer als bij bruidstranen, weet u wel, waar van die stukjes goud in zitten. Nu ja, bruidstranen, ik dronk toch maar liever een recht openneertje...

Ik zag de man zijn gehele uitstraling opeens richten, alsof het een schijnwerper was. Het witte licht met flonkeringen, kwam recht uit zijn voorhoofd en straalde regelrecht naar de vrouw toe.

Ik zag de uitstraling van de vrouw bijna onmiddellijk sterker worden, de geest, die er voor een deel reeds zichtbaar buiten het lichaam te zien was geweest, verdween weer in de remise en je zag binnen een kwartier, dat de vrouw veel en veel beter was.

O, het zweet brak haar uit en zij lag tijdens de behandeling te kreunen. Maar ik heb het geval in de gaten gehouden. De vrouw was na drie dagen geheel beter en dat zonder dat er stilltejes gewerkt werd met westerse geneesmiddelen.

Ik ben hier ook wezen kijken, wat de mensen aan paranormals uithalen. Je bent uiteindelijk hollander geweest dus moet je aan je eigen landje ook wat doen. En ik moet toegeven, dat ik hier luidjes gezien heb, die het heel aardig deden.

Er was er b.v. één, die in een stoeltje lekker scheen te dutten. Zo iets van "pa heb te veel gegeten, laat pa effe met rust, kindere". Maar in de gedachten van die man zat een soort beeldje van de een of andere zieke. Na een ogenblik zag ik een straaltje uit het achterhoofd van die man komen, dun en in het begin blauw van kleur. Die kleur veranderde even later en werd een soort wiebelend rood.

Ik ben gauw gaan kijken, waar het naar toe ging en ja hoor: het maakte contact met een mens, die sprekend leek op de voorstelling, die de slaper in zijn hoofd had zitten. Dat werkte over een aardige afstand, want de afstand tussen beiden was toch zeker zo groot als die van Amsterdam tot Maastricht; dus een aardig eindje.

Ik zag inderdaad, dat de aura van die tweede aardig opgeladen werd. Dat zat wel snor. In dezelfde buurt trof ik iemand, die telepathisch de gedachten van anderen opving. Maar hij was, geloof ik, een beetje verschoven in tijd. Hij hoorde de gedachten van een ander al een ogenblik, voor die ze dacht. Hij deed daar allerhande kunstjes mee. Ik geloof, dat de man een soort toneelmagier was. Niet dat ik geloof, dat hij daarmee goed verdiende, want zover ik het kon bekijken, zag hij er niet bepaald florissant uit.

Maar de man had inderdaad het vermogen de gedachten van een ander al te raden, te "lezen", voor zij zelf die gedachten bewust dachten. En dat vond ik toch wel interessant.

Paranormale genezers zijn er nog al wat in dit land. Helderzienden trouwens ook. Maar daar waren er bij, die niet bepaald goed waren. Er was er één bij, die zag alleen maar overal iedereens moeder - of deed alsof. Dat ging zo: Er staat een vrouw achter u, is dat soms uw moeder? En als de moeder nog leefde, werd het meteen een tante of een grootmoeder.

Maar er was er ook één, die haalde alles er werkelijk uit. Ik zag die persoon inderdaad de entiteiten beschrijven, zoals die op dat ogenblik uitstraalden. Het was volgens mij vaak een kwestie van telepathie tussen de helderziende en de geest in kwestie. Maar dat zat in ieder geval wel goed.

Ik heb er ook nog één gezien, die was bezig met psychometreren. Ik zag niets bijzonders, dus dacht ik, dat

wordt wat moois. Het was een man, geen dame. Ik heb altijd gedacht, dat dat gedoe speciaal wat voor de dames was. Maar mogelijk speelt het jaar van de vrouw hier een rol en komen nu de mannen eindelijk aan de beurt.

De man neemt van een tafel een frutseltje op, een soort medallionnetje of zo iets en gaat er met zijn duimen er over zitten draaien, dat ik haast had willen zeggen: Stop, anders gaat het verguldsel er af.

Opeens, bom, stcmt de man met een vuist dat ding tegen zijn maag aan. Ik dacht: Heeft hij opeens maagpijn, of weet hij niet, wat hij moet doen? Maar toen zag ik opeens, dat op die plaats zijn uitstraling sterker begon te lichten.

Evenlater zie ik, dat die sterkere straling naar het voorwerpje toevloede, tot ook dit begon te stralen, maar dan wel in een andere kleur. Die kleur veranderde steeds weer. De man begon te spreken en volgens mij las hij eenvoudig die kleuren af.

Eerst vertelde hij, dat dit van een dame was, die ziek was geweest. Dat maakte op mij niet veel indruk, maar toen begon hij te vertellen, waar en hoe die dame van alles gedaan had.

Ik dacht: ha, gaat dat zo? En daarom ben ik, daar ik nog niet zolang in deze bussines zit, eens gaan kijken, hoe de mensen met deze gaven zelf waren. Nou, dat kwam wel even aan. Eentje b.v. was helemaal niet helderziende, die was gewoon alleen erg hysterisch. Maar ze zag erg veel en of men haar geloofde of niet, voor haar was dit het bewijs, dat zij een hoogstaande geest was. Dat mens voelde zich, dat was niet gewoon meer.

Die psychometrist was iemand, die net deed, of hij heel wat was, zolang hij in een zaaltje met mensen stond, maar voor zich had hij helemaal het gevoel niet, dat hij iets bij zonders was.

Zo heb ik dus heel wat mensen nagegaan en ik kwam tot deze konklusie: Er zijn heel wat mensen, die met paranormale waarden werken en doen, of zij iets bijzonders zijn. Maar velen nemen die houding, alleen maar aan, omdat zij zo een ander gemakkelijker kunnen benaderen. Pretenties hebben die alleen maar, wanneer het nodig is.

Maar er zijn er ook heel wat, die voortdurend druk bezig zijn te doen, of zij heel wat zijn, terwijl dat nergens goed voor is. Dat zijn dan meestal ook degenen, die het minste bereiken met hun gaven. Vreemd!

Mijn ervaring was: de mensen, die hun z.g. paranormale gaven gebruiken, zoals een ander zijn zintuigen, zonder zich te beroemen op hun mogelijkheden, zijn degenen, die de beste resultaten hebben, de betrouwbaarste uiting tot stand brengen en bovendien degenen, die niet niet denken, dat zij zo nodig voor heilige moeten spelen, om anderen zo onder hun invloed te brengen.

Nu zitten er een paar hier zich af te vragen, waarom een zo lage geest hier door mag komen. Als ik naar hen kijk, zie ik niet in, waarom dit niet zou passen. Je kunt nu wel lachen, maar wat ik je vertel, heb ik zelf waargenomen, de konklusie die ik je geef is, gezien de praktijk, juist. Heb je aan zo iets niet vaak veel meer dan aan allerhande hoogdravend

hoogdravend gezwam, waar je de helft niet van snapt?

Neem mij niet kwalijk. Ik heb heus niets tegen U. Maar als je wat moet doen, moet je toch wel weten, waar het over gaat, waar of niet? In mijn dagen begon de strijd van de arbeiders net. Er waren leiders bij, die konden spreken als een klok. Een van hen was geloof ik een soort dominee. Hij sprak mooi en lang, dat is waar. Maar ik snapte de helft van wat hij zei niet. Ik kon er soms niet wakker bij blijven en dan kreeg ik weer een peut, omdat ik zat te snurken.

Maar bij die ploeg zat ook een eenvoudige voorman. Die gebruikte geen deftige woorden. Maar wanneer die ons met een paar knopen had gezegd, waar wij aan toe waren, wisten wij tenminste, waar wij stonden. Laat mij u dan, zo deftig als mij mogelijk is, tenslotte nog eens zeggen, waaraan u volgens mij toe bent.

Bijna elke mens is paranormaal begaafd. Bijna geen enkele mens is begaafd genoeg om zonder meer paranormaal te reageren. Wanneer een mens de kracht gebruikt, die hij heeft, moet hij nooit proberen die krachten te gebruiken en te ontwikkelen volgens een handboekje, want dan gaat het meestal mis. De mensen denken: "ik doe maar volgens het boekje, want daar staat alles in" en weten niet eens, wat zij zelf zijn.

De een kan zijn krachten en gaven het best gebruiken door zich er eenvoudig op te concentreren, de andere kan alleen wat, wanneer hij er een ritueel bij gebruikt en de derde zal alleen wat kunnen presteren, wanneer hij het gevoel heeft, dat iemand uit onze wereld hem komt helpen.

Denk je, dat je het alleen niet afkunt, vraag dan om hulp. Die krijg je wel. Werk verder, zoals je zelf het gevoel hebt, dat het goed is. Maar probeer het vooral niet altijd precies volgens de handleiding te doen, want in 9 van de 10 gevallen verbrand je daarbij je fikken.

En bovendien: laat een ander je niet vertellen, dat je bepaalde gaven wel of niet hebt. Of je die gaven werkelijk bezit, kun je pas weten, wanneer je zelf geprobeerd hebt die te gebruiken in de richting van een doel, dat je jezelf hebt gesteld. Doe zo en je zult zien, dat je heel wat kunt.

En voor de rest: wanneer u doodnormaal probeert, of u bepaalde gaven heeft om een mens te genezen, waar te nemen, gedachten af te lezen, dan gaat dat op een ogenblik opeens vanzelfvers. Maar als je steeds blijft denken, dat het een erg gewichtige en zeer bijzondere zaak is, laat het dan maar liever aan anderen over. Want dan kom je uiteindelijk toch nergens terecht.

Zo, dat wou ik maar even gezegd hebben. En daarmee moet ik u weer over gaan geven aan een ander, want zij hebben mij nu wel op u los gelaten, maar zij vertrouwen mij het afsluiten van de bijeenkomst kennelijk nog niet toe.

Ik hoop wel, nog een keer hier gezellig te kunnen komen kletsen. Maar zet dan wel wat lekkers op die tafel, want anders is het zo kaal.

Goeden avond.

N.B.

(gekuist)

Het voorgaande werd uitgesproken in plat amsterdams. Aan het einde van de avond werd verklaard, dat dit iemand was, die voor het eerst door mocht komen. red.

d.d. 14 maart 1975

--0-0-0-0-0-